

"je eigen plaats..."

De etalage lag vol kerstversieringen. Het was letterlijk een schitterend geheel. Er was een mooie sortering zilver, wit en goud, sierlijk overgaand in blauw en vandaar naar violet en rood. De trots van de etalage was een sierlijke piek, helemaal in zilver, een engel die trompet speelde en uit de hoorn van de trompet kwam een stroom zilverlamé. Hoewel het een kunststuk was en iedereen vol bewondering bleef kijken, zag je, als je goed keek, dat de engel een beetje boos keek.

"Ik krijg kramp in mijn kaken", mopperde hij "en mijn armen worden ook wel een beetje moe. Was ik maar een gewone bal, dan hoefde ik alleen maar te hangen en mooi te zijn. Wàt een luilekkerleventje!"

Een toevallig passerende fee hoorde dit geklaag en sprak een toverspreuk uit en poefff...de kerstengel wisselde van plaats met een eenvoudige zilveren bal. Kort daarna ging de winkeldeur open en een jong echtpaar kocht een hele sortering zilveren ballen en de kerstengel.

Thuisgekomen gingen ze direct aan het versieren. De engel kreeg natuurlijk de ereplaats: in de top. De bal, die eerst de engel geweest was, werd ergens achteraf gehangen. Zó mooi was hij nu ook weer niet.

Voor de mensen was er niets bijzonders te zien. Het was een heel prachtige boom, vooral als de kaarsjes aan waren. De engel, die eerst bal was en zich ook nog een bal voelde, zat niet echt op zijn gemak op die opvallende plaats. De bal, die eigenlijk engel was, voelde zich miskend op zijn plaats achteraf, want hij voelde zich nog steeds een engel.

Zo zie je dat wat mooier lijkt, het niet altijd is. Je eigen plaats is in dit geval toch wel zilver waard.

© november 2008, Alida, BasicPublishing.nl